

SARAH J. MAAS

POVINNÁ  
YAZDA PRE  
VŠETKÝCH  
FANÚŠIKOV  
FANTASY

# ZRODENÁ OHŇA

KRÁLOVNÁ ALEBO ZRADKYŇA? ZRODENÁ  
Z POPOLA A OHŇA NEPOKLEKNE PRED NIKÝM.

ZRODENÁ  
OHŇA

Sarah J. Maas  
je autorka týchto kníh:

*séria Trón zo skla*  
TRÓN ZO SKLA  
KORUNA Z TEMNOTY  
ZRODENÁ Z OHŇA  
KRÁLOVNÁ V TIEŇOCH  
BÚRKA V IMPÉRIU

*novely k sérii Trón zo skla*  
VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV  
VRAHYŇA A LIEČITEĽKA  
VRAHYŇA V PÚŠTI  
VRAHYŇA V PODSVETÍ  
VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

SARAH J. MAAS

# ZRODENÁ OHŇA

KRÁLOVNÁ ALEBO ZRADKYŇA? ZRODENÁ  
Z POPOLA A OHŇA NEPOKĽAKNE PRED NIKÝM.

**slovar**

Text copyright © Sarah J. Maas 2014  
Map copyright © Kelly de Groot 2012  
Cover illustration © Talexi  
Background image © Shutterstock  
Translation © Zuzana Kamenská 2016  
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,  
Bratislava 2016

ISBN 978-80-556-2230-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Sarah J. Maas – *Throne of Glass Series, Book 3: Heir of Fire*,  
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury, London 2014,  
preložila Zuzana Kamenská.

Zodpovedná redaktorka Martina Korbová

Editor Erik Fazekaš

Úprava obálky Dodo Dobrík

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava  
v roku 2016.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

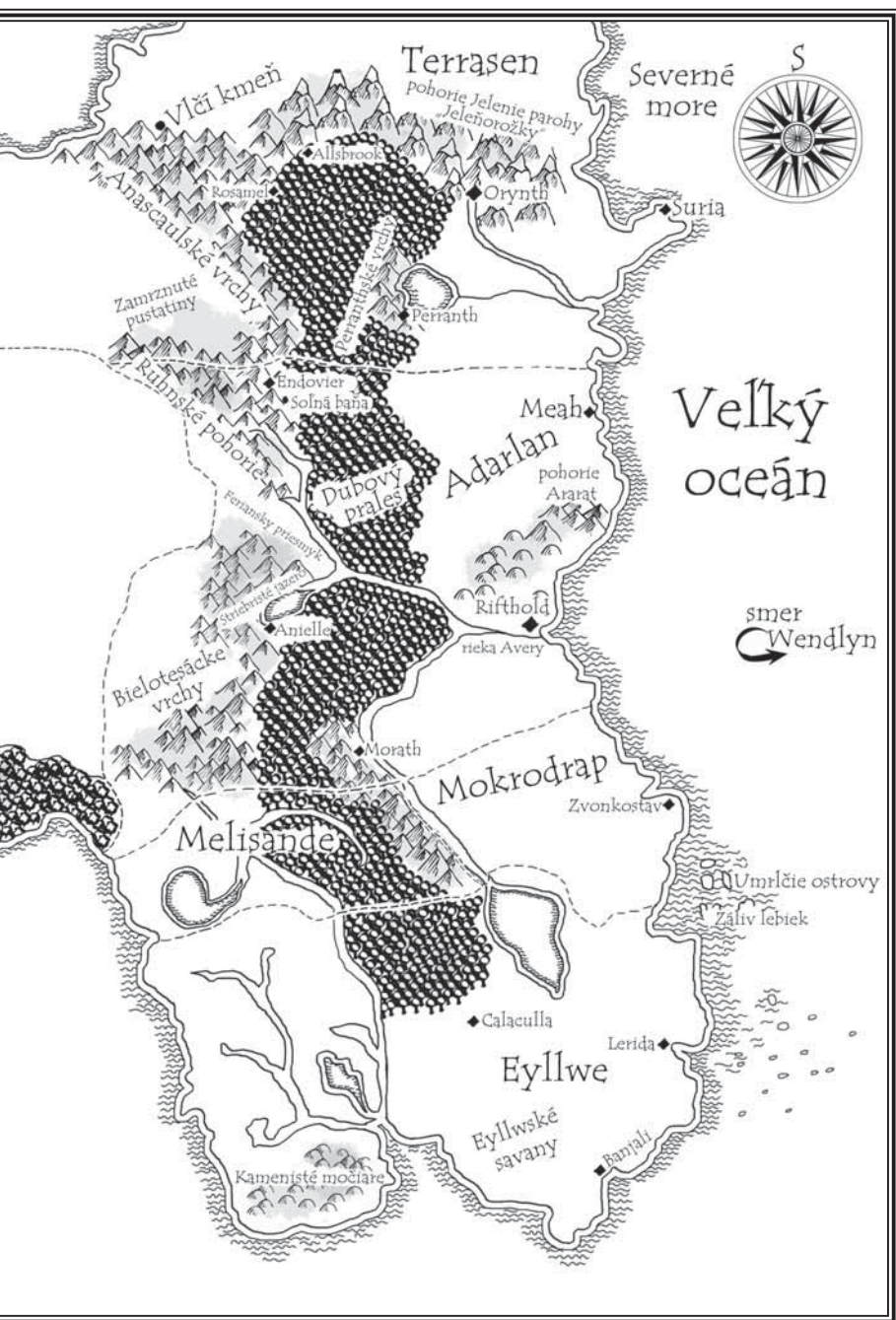
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

[www.slovart.sk](http://www.slovart.sk)

*Opäť venujem Susan, ktorej priateľstvo zmenilo  
môj život k lepšiemu a dodalo tejto knihe srdce.*

# Erilea





Terrasen

Severné more



Vlčí kmeň  
Rosamel  
Anascauské vrchy

pohorie Jelenie parohy  
Jeleňorožky  
Orynth

Suria

Zamrznuté pustatiny

Allshrook  
Pevninské vrchy  
Peranth

Rupinské pohorie  
Endovier  
Solná baňa

Meah  
Adarlan  
pohorie Ararat

Veľký oceán

Rusniansky prítok  
Bielotesácke vrchy  
Stidhrate baňa  
Anielle

Dubovy prales

Rifthold  
rieka Avery

smer Wendlyn

Melisande

Mokrodrap  
Zvonkostav

Melisande

Umrliče ostrovy  
Záliv lebiek

Eyllwe  
Eyllwské savany

Kamenisté močiare

Calaculla  
Lerida  
Bantali



## VÝSLOVNOST

MENÁ:	MIESTA:
<b>Celaena Sardothien</b> [selejna sardotien]	<b>Eyllwe</b> [ílvej]
<b>Chaol Westfall</b> [kejol westfól]	<b>Erilea</b> [erílja]
<b>Dorian Havilliard</b> [dórien heviljárd]	<b>Terrasen</b> [terasen]
<b>Nehemia Ytger</b> [nehímia jetger]	<b>Adarlan</b> [adarlen]
<b>Kaltain Rompier</b> [kaltejn rompíai]	<b>Endovier</b> [endouvír]
<b>Arobynn Hamel</b> [erouben hemel]	<b>Orynth</b> [orint]
<b>Elentiya</b> [elentíja]	<b>Annielle</b> [enníel]
	<b>Melisande</b> [melisend]
	<b>Wendlyn</b> [wendlin]



PRVÁ ČASŤ

ZRODENÁ  
POPOLA



Bohovia, v tejto úbohej diere, veľkoryso nazývanej kráľovstvom, bolo horúco na umretie.

Alebo sa to tak Celaene Sardothien aspoň zdalo, lebo ležala na kraji terakotovej strechy už od predpoludnia. Oči si zakrývala rukou a pomaly sa opekala na slnku ako pecne osúchov, ktoré najchudobnejší obyvatelia nechávali na parapetoch, pretože nemali peniaze na tehlové pece.

A bohovia, osúchov nazývaných teggya už mala plné zuby. Mala plné zuby cibuľovej pachuti, ktorú z úst nevyhnala ani po vypláchnutí vodou. Najradšej by už v živote neprehltla ani kúsok tohto odporného jedla.

Možno to bolo preto, lebo odkedy pred dvoma týždňami prišla do Wendlynu, nemohla si dovoliť nič iné. Vydala sa do Varesu, hlavného mesta Wendlynu, na príkaz cisárskej výsosti a Pána Zeme, adarlanského kráľa.

Uchýlila sa ku krádežiam teggye a vína z vozov predavačov, lebo jej došli peniaze nedlho po tom, čo sa prvý raz pozrela na riadne opevnený vápencový hrad, elitné stráže a kobaltovomodré vlajky, ktoré sa hrdo trepotali v suchom, horúcom vetre, a rozhodla sa, že svoje ciele *nezabije*.

A tak sa živila ukradnutou teggyou... a vínom. Kyslé červené víno z vinohradov lemujúcich kopčeky okolo opevneného hlavného mesta malo takú prišernú chuť, že ho prvý raz s odporom vyplula, ale teraz si ho dopriavala až príliš. Najmä odo dňa, keď sa rozhodla, že jej vlastne na ničom až tak nezáleží.

Načiahla sa za hlineným džbánikom, ktorý v to ráno dotiahla na strechu, a položila ho na stúpajúce terakotové škridly za sebou. Tľapkala, hmatkala, ale potom...

Zanadávala. Kde, dopekla, bolo jej víno?

Svet sa naklonil a oslepujúco sa rozžiaril, keď sa prudko oprela o lakte. Nad ňou krúžili vtáky, usilovali sa udržať čo najďalej od jastraba, ktorý od rána číhal na neďalekom komíne a čakal na svoju korisť. Pod ňou sa rozprestieral pouličný trh plný farieb a zvukov, hĺkajúcich somárov, predavačov oháňajúcich sa svojím tovarom, známymi aj cudzokrajnými odevmi a hrkotania kolies na bledých mačacích hlavách. No kde, dopekla, bolo...

Ach, takže je tam. Zastrčené pod hrubými červenými škridlami, aby nebolo vystavené páľave. Presne tam ho pred niekoľkými hodinami ukryla, keď vyliezla na strechu obrovskej krytej tržnice, aby mala výhľad na hradné múry, ktoré sa nachádzali len dve ulice od nej – alebo čokoľvek užitočné mala v pláne predtým, ako sa rozhodla, že sa radšej natiahne v tieni –, hoci tiene dávno vystriedalo nemilosrdné wendlynské slnko.

Celaena si odpila z džbánu – vlastne sa o to len pokúsila. Džbán bol prázdny, čo asi bolo požehnanie, lebo, pri bohoch, príšerne sa jej krútila hlava. Potrebovala vodu a viac teggye. A možno niečo na rozbité ústa a oškreté líce, ktoré si predchádzajúci večer vyslúžila v jednej z mestských *taberien*.

Celaena zastonala a prevrátila sa na brucho. Skúmavo sa zadívala na ulicu dvanásť metrov pod sebou. Už poznala stráže, ktoré na nej hliadkovali – zapamätala si ich tváre a zbrane, presne ako tváre a zbrane stráží na hradných múroch. Uložila si do pamäti časy ich striedania, a ako otvárali tri ozrutné brány vedúce do mesta. Zdalo sa, že Ashryverovci a ich predkovia brali bezpečnosť skutočne vážne.

Odkedy sa od pobrežia pretrmácala do Varesu, ubehlo už desať dní. Nie preto, že by sa nejako zvlášť nevedela dočkať, že zabije svoje ciele, ale preto, lebo toto mesto bolo tak prekliato veľké, že sa jej v ňom pravdepodobne najlepšie podarí vyhnúť sa imigračným úradníkom, ktorým

radšej utiekla, ako by sa dala zaregistrovať do ich hrôzostrašného programu pre utečencov. Rýchly útek do hlavného mesta jej takisto poskytol potrebné rozptýlenie po niekoľkých týždňoch na mori, kde sa nedalo robiť nič iné, len ležať na úzkej posteli v maličknej kabíne a ostríť si zbraň so skoro fanatickým zanietením.

*Si len obyčajný zbabelec*, povedala jej Nehemia.

Každé zaškrípanie osličky jej pripomínalo jej slová. *Zbabelec, zbabelec, zbabelec*. To slovo sa jej vlieklo za pätami celou cestou naprieč oceánom.

Prisahala. Prisahala, že oslobodí Eyllwe. Medzi chvíľami zúrivosti a žiaľu, medzi myšlienkami na Chaola a wyrdklúče a na všetko, čo za sebou zanechala a opustila, sa Celaeňa rozhodla, že po vylodení sa bude držať jedného plánu. Jedného plánu, šíaleného a skoro nemožného, že oslobodí zotročené kráľovstvo: nájde a zničí wyrdklúče, ktoré adarlanský kráľ použil na vystavanie svojho obludného impéria. Aby to dokázala, rada pritom zničí aj seba.

Len seba a len jeho. Tak by to malo byť. Okrem nich nikto nepríde o život. Pošpiní tým len svoju dušu. Len netvor zničí netvora.

Ak tu už musela byť vďaka Chaolovým nesmierne popleteným dobrým úmyslom, aspoň získa odpovede, ktoré potrebuje. V Erilei bola len jediná osoba, ktorá bola pri tom, keď dobyvačná démonská rasa ukula wyrdklúče a zmenila ich na tri nástroje takej moci, že boli tisíce rokov ukryté a spomienka na ne skoro vymizla z pamäti ľudstva. Férska kráľovná Maeve. Maeve vedela všetko – čo bolo samozrejmé, keďže bola staršia ako... staršia ako niečo strašne staré.

Prvý krok jej hlúpeho a bláznivého plánu bol jednoduchý: nájsť Maeve, získať odpovede na to, ako zničiť wyrdklúče, a potom sa vrátiť do Adarlanu.

To bolo najmenej, čo mohla urobiť. Pre Nehemiu – pre... mnoho ďalších ľudí. Nič v nej neostalo. Len popol

a zívajúca priepasť a neporušiteľná prísaha vyrytá do jej duše. Prisahala priateľke, ktorá ju videla takú, aká skutočne bola.

Keď zakotvili v najväčšom prístavnom meste Wendlynu, musela obdivovať, s akou opatrnosťou loď prichádzala k pobrežiu – najprv počkali na bezmesačnú noc, nato naphali Celaenu a ostatné utečenkyne z Adarlanu do podpalubia, až potom sa námorníci vydali s plavidlom po tajných kanáloch cez koralový útes. Bolo to pochopiteľné. Útes bol hlavnou prekážkou, ktorá udržiavala adarlanské légie v dostatočnej vzdialenosti od brehu. Aj toto bola súčasť jej misie ako kráľovej dýky.

To bola ďalšia úloha, ktorá sa ukrývala v hĺbinách jej mysle. Musela nájsť spôsob, ako zabrániť kráľovi, aby opravil Chaola a Nehemiinu rodinu. Prisľúbil, že to spraví, ak sa jej nepodarí získať plány wendlynskej námornej obrany a zavraždiť wendlynského kráľa a princa na každoročnej oslave príchodu jari. No všetky tieto myšlienky zatlačila do úzadia, keď loď zakotvila a utečenkyne nahnali ako čriedu ovečiek na breh, aby ich úradníci v prístave mohli zaregistrovať.

Mnohé z týchto žien si niesli jazvy na tele aj na duši a v ich očiach sa zračili hrôzy, ktoré ich postihli v Adarlane. Takže aj keď sa jej podarilo uniknúť v chaose pri vyloďovaní, utiahla sa na neďalekú strechu a dívala sa, ako ostatné ženy odvedli do veľkej budovy – aby im našli ubytovanie a zamestnanie. Wendlynski úradníci ich však neskôr mohli odvieť do tichšej časti mesta a urobiť s nimi, čokoľvek by sa im zachcelo. Predať ich. Ublížiť im. Boli utečenkyne: nechcené a bez práv. Bez hlasu.

No nedržala ju tam len paranoja. Nie. Nehemia by tam ostala, aby sa uistila, že sú v bezpečí. Keď si to Celaena uvedomila, vydala sa na cestu do hlavného mesta, hneď ako sa presvedčila, že ženy sú v poriadku. Hľadala síce spôsob, ako preniknúť na hrad, ale bolo to len rozptýle-

nie, kým uvažovala o prvom kroku svojho plánu. Bolo to rozptýlenie, aby nemusela myslieť na Nehemiú.

Všetko bolo fajn – fajn a ľahké. Cestou sa ukrývala v lesoch a stodolách. Vidiekom prešla ako tieň.

Wendlyn. Krajina mýtov a príšer – legiend a živých nočných mŕ.

Samotné kráľovstvo sa skladalo z rozľahlých teplých, kamenistých pláží a hustých lesov, ktoré sa hlbšie do vnútrozemia zelenali na zvlnených kopcoch a pod vysokými štítmi hôr. Pobrežie a pôda okolo hlavného mesta boli suché, akoby slnko vypálilo všetko okrem najodolnejších rastlín. Veľmi sa líšilo od vlhkej, zamrznutej ríše, ktorú opustila.

Bola to krajina hojnosti a príležitostí, kde si ľudia brali, čo chceli, nezamykali dvere a na ulici sa na seba usmievali. Nijako zvlášť jej však nezáležalo na tom, či sa na ňu usmievali alebo nie. Nie, ako dni plynuli, zistila, že jej vlastne na ničom nezáleží. Pri odchode z Adarlanu bola odhodlaná, vrela v nej zúrivosť, ale nech už vtedy cítila *hocičo*, pomaly sa to vytratilo a stratilo v ničote, ktorá ju teraz zožierala.

Trvalo štyri dni, kým Celaena zbadala ozrutné hlavné mesto tiahnuce sa po úpätiach kopcov. Varese, mesto, kde sa narodila jej matka. Živé a farbisté srdce kráľovstva.

Hoci bol Varese čistejší než Rifthold a bolo v ňom dosť bohatstva pre bohatých aj majetných, bolo to stále hlavné mesto, a tak v ňom boli aj špinavé uličky, prostitútky a kartári. Netrvalo jej dlho, kým našla jeho temné zákutia.

Na ulici pod ňou sa zastavili tri strážne a rozprávali sa. Celaena si dlaňou podoprela bradu. Ako všetky strážne v kráľovstve, aj títo traja boli oblečení v ľahkom brnení a boli ozbrojení niekoľkými zbraňami. Povrávalo sa, že wendlynských vojakov vycvičili Férovia, aby boli nemilosrdní, prefíkaní a rýchli. A Celaena mala tucet dobrých dôvodov, prečo to nechcela zistiť na vlastnej koži. Rozhodne sa jej zdali oveľa všímavejší než priemerný riftholdský strážca – aj keď si zatiaľ nevšimli, že majú nad sebou vra-



hyňu. No Celaena vedela, že v posledných dňoch predstavuje nebezpečenstvo len sama pre seba.

Napriek tomu, že sa každý deň opekala na slnku, a keď mohla, okúpala sa v jednej z mnohých fontán v meste, stále cítila, ako sa jej do pokožky a vlasov vpája krv Archera Finna. Hoci bola neustále obklopená hlukom a rytmom Varesu, stále počula Archerov ston, ktorý vydal, keď ho prebodla v tuneli pod hradom. A aj napriek vínu a horúčave videla Chaolovu zhrozenú grimasu, keď mu povedala o svojom férskom dedičstve a obludnej moci, ktorá by ju dokázala poľahky zničiť, lebo videl, aká bola vnútri prázdna a temná.

Často uvažovala, či rozlúštil hádanku, ktorú mu povedala v riftholdskom prístave. A ak odhalil pravdu... Celaena sa v úvahách radšej nikdy nedostala až tak ďaleko. Teraz nebol správny čas na dumanie nad Chaolom ani nad pravdou, ani nad ostatnými udalosťami, ktoré jej dušu oslabili a vyštavili.

Celaena si opatrne prešla po rozbitej pere a zamračila sa na strážcov trhoviska. Z tej grimasy ju ešte viac rozboleli ústa. Túto ranu si zvlášť zaslúžila, keď predchádzajúci večer vyprovokovala bitku v taberne. Kopla jedného chlapa medzi nohy tak, že mu gule uviazli v hrdle, a keď sa spamätal, bol, slušne povedané, poriadne rozzúrený. Odťahla si ruku od úst a chvíľu pozorovala stráže. Nebrali od predavačov úplatky ani nikoho nešikanovali a nehrozili pokutami, ako to robili stráže a úradníci v Riftholde. Každý úradník a vojak, ktorého zatiaľ stretla, bol... dobrý.

Rovnako ako bol dobrý Galan Ashryver, korunný princ Wendlynu.

Podarilo sa jej prinútiť vystrúhať podráždenú grimasu a vyplaziť jazyk. Celaena ho vyplazila strážam na trhovisku, jastrabovi na neďalekom komíne, hradu aj princovi, ktorý v ňom býval. Kiežby jej tak skoro nedošlo víno.

Už pred týždňom prišla na to, ako preniknúť do hradu. Bolo to tri dni po tom, čo došla do Varesu. Týždeň od toho prišerného dňa, keď sa jej rozsypali všetky plány.

Zavial osviežujúci vánok a na svojich krídlach priniesol vône korenín zo stánkov predavačov, ktorí lemovali neďalekú ulicu – muškátový orech, tymian, rascu, citrónovú trávu. Zhlboka sa nadýchla, aby jej vône vyčistili hlavu omámenú slnkom a vínom. Zo susedného horského mestečka sa k nej doniesli zvuky zvonov a na jednom z mestských námestí sa skupinka hudobníkov pustila do veselej pesničky. Nehemii by sa tu veľmi páčilo.

A v tej chvíli celý svet pohltila temná priepasť, ktorá sa usídlila v jej duši. Nehemiu Wendlyn nikdy neuvidí. Nikdy sa neprejde po trhu s korením a nebude počuť zvony z hôr. Celaenu prikvačila neznesiteľná ťažoba.

Keď prišla do Varesu, zdalo sa jej to ako dokonalý plán. Kým premýšľala, ako prenikne cez obranu hradu, uvažovala aj o tom, ako nájde Maeve, aby sa dozvedela viac o kľúčoch. Všetko šlo ľahko a bez zádrhov, kým...

Kým nenastal bohmi prekliaty deň, keď spozorovala, že stráže na južnej hradbe majú v obrane vždy o druhej popoludní slabé a zle chránené miesto, a pochopila, ako funguje mechanizmus brány. Kým Galan Ashryver nevyšiel na koni cez bránu a ona ho nezbadala zo strechy domu nejakého šľachtica, odkiaľ všetko pozorovala.

Nevyrazilo jej dych, keď videla jeho olivovú pokožku a tmavé vlasy. Dokonca ju nezarazili ani jeho tyrkysové oči, ktoré videla aj z diaľky, hoci boli presne také isté, ako mala *ona*, čo bol aj dôvod, prečo po uliciach zvyčajne chodila s kapucňou stiahnutou do čela.

Nie. Úplne ju vyviedlo z miery, ako mu prevolávali na slávu.

Volali na slávu svojmu princovi. Zbožňovali ho aj jeho žiarivý úsmev. Bol odetý do zbroje, ktorá sa ligotala pod lúčmi neúnavného slnka, a spolu so svojimi vojakmi mieril

k severnému pobrežiu, aby pokračoval vo velení blokády. *Velil blokáde*. Princ, jej cieľ, velil bohmi prekliatej vojenskej blokáde pred Adarlanom a jeho ľud ho za to *miloval*.

Nasledovala princa a jeho mužov po meste, preskakovala zo strechy na strechu a myslela na to, že jeden šíp do jeho tyrkysového oka by ho namieste zabil. No nasledovala ho až k mestským hradbám, kde bolo jasanie ešte hlasnejšie. Ľudia mu hádzali kvety a všetci sa nadúvali pýchou nad svojím dokonalým princom.

Došla k mestskej bráne, práve keď ju preňho otvárali. A keď Galan Ashryver na koni odcválal do západu slnka v ústrety vojne, aby získal slávu a vybojoval ľuďom slobodu, ostala sedieť na streche, kým z neho v diaľke neostala len malá bodka.

Potom vošla do najbližšej taberny a vyprovokovala najkrvavejšiu a najbrutálnejšiu bitku vo svojom živote. Niekoľko zavolal mestské stráže a Celaene sa podarilo zdúchnuť skôr, ako všetkých nahádzali na noc do temnice. A ako plula krv na mačacie hlavy a z krvácajúceho nosa jej kvapkalo na košeľu, rozhodla sa, že nespraví *nič*.

Jej plány nemali žiaden zmysel. Nehemia a Galan by privedli svet k slobode. Nehemia mala ostať nažive. Spolu by princ s princeznou porazili adarlanského kráľa. No Nehemia bola mŕtva a Celaenin sľub – jej hlúpy, úbohý sľub – mal takú cenu ako blato, lebo na svete jestvovali milovaní panovníci ako Galan, ktorý mohol dokázať oveľa viac. Bola blázon, že prisľúbila niečo také.

Dokonca ani Galan nedokázal Adarlanu ušetriť poriadny úder, hoci mal po svojom boku celú armádu. Ona bola sama a jej život bol mrhaním energie. Ak kráľa nedokázala zastaviť Nehemia... potom bol jej plán najst Maeve a skontaktovať sa s ňou úplne zbytočný.

Bohom vďaka, zatiaľ nenatrafila ani na jediného Féra – ani na jediného –, ani na víly či hocijako slabý závan mágie. Robila, čo mohla, aby sa tomu vyhla. Ešte predtým,

ako zbadala Galana, na trhu oblúkom obchádzala stánky, kde obchodníci predávali všetko možné od liečivých prívěskov až po odvary. V ich blízkosti sa poväčšine zdržiavali aj pouliční umelci a žoldnieri, ktorí ponúkali svoje služby, aby si zarobili na živobytie. Zistila, v ktorých tabernách sa radi stretávajú ľudia s magickými schopnosťami, a držala sa od nich čo najďalej. Lebo niekedy, keď vo svojej blízkosti zachytila praskanie mágie, pocítila, ako sa v jej vnútri preberá čosi, čo dovtedy ležalo skrútené ako had.

Prešiel týždeň, odkedy sa vzdala svojho plánu a prestala sa snažiť, aby jej na niečom záležalo. A predpokladala, že potrvá ešte mnoho týždňov, kým bude mať naozaj po krk teggye, každodenných krčmových bitiek, litrov kyslého vína a vylihovania na strechách.

No mala sucho v ústach a škvrkalo jej v žalúdku, takže Celaena sa pomaly odlepila od kraja strechy. Vstávala radšej pomaly, no nie zo strachu pred ostražitými strážami. Prišerne sa jej točila hlava. A možno by v sebe nenašla ani dosť síl, aby zabránila pádu zo strechy.

Zlostne sa zadívala na tenkú jazvu na svojej dlani a spustila sa po odkvapovej rúre na ulicu za trhom. Jazva už nebola viac než pripomienka trápneho sľubu, ktorý pred mesiacom dala Nehemiinmu napoly zamrznutému hrobu. Bola to pripomienka každého neúspechu a všetkých ľudí, ktorých sklamala. Presne ako jej ametystový prsteň, ktorý každý večer prehrala v krčme, no pred východom slnka ho vyhrala späť.

Napriek všetkému, čo sa stalo, napriek Chaolovmu podielu na Nehemiinej smrti, dokonca aj napriek tomu, že zničila každé puto, ktoré ich spájalo, sa nedokázala vzdať jeho prsteňa. Už ho trikrát prehrala v kartách a opäť získala – musela ho znova mať za každú cenu. Dýka pritlačená medzi rebrá bola zvyčajne oveľa lepším presvedčovacím prostriedkom než slová.